

ΕΤΟΣ 57ον

20 Δεκεμβρίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (2951)

Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΩΡΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τό μεγάλο γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου, δέν ἦταν ἀφειρητά μόνο τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, ἀλλὰ περιεχόμενο τῆς πίστεως τῶν δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν προπατόρων τῆς κατά σάρκα γεννήσεώς του. «Ὁ Ἀβραάμ βασίστηκε στήν πίστη του στόν Θεό καί ἔγινε πάροικος στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ξένος σέ ξένη χώρα», ἔλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά νά δείξει ὅτι ἡ πίστη στόν ἴδιο Θεό ἐνώνει τίς δύο Διαθήκες, ἀλλὰ καί τοὺς πρό Χριστοῦ ἁγίους μέ τοὺς μετά Χριστόν ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πίστη δικαίωσε τοὺς προπάτορες

Στό βιβλίο τῆς Σοφίας Σειράχ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἀβραάμ «διατηροῦσε, σεβόταν τό νόμο τοῦ Ὑψίστου καί εἶχε ἐδραιώσει μέσα στήν καρδιά του διαθήκη (συμφωνία μέ τόν Θεό) καί διαπιστώθηκε ἡ πίστη του μέσα ἀπό τοὺς πειρασμούς» (44,20). Πίστευε ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του στόν ἀληθινό Θεό καί μετέδωσε τήν πίστη του αὐτή στοὺς γιούς του καί σ' ὀλοκλήρο τό γένος του. Καί δέν διαψεύσθηκε. Ὁ Θεός τόν ἔκανε πατέρα τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καί πνευματικό πατέρα πολλῶν Ἐθνῶν. Γιατί τήν πίστη του στόν Θεό τήν ἐπιβεβαίω-
ωνε καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὅταν ἔκρινε τοὺς φαρισαίους γιά τήν ἀπιστία τους: «Ἐάν εἴσαстан τέκνα (γνήσιοι ἀπόγονοι) τοῦ Ἀβραάμ, θά κάνετε τά ἔργα (πίστεως) τοῦ Ἀβραάμ» (Ἰωάν. 8,39). Ἀλλὰ καί στήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου ἀνέφερε ὅτι ὅταν ὁ πτωχός Λάζαρος ἐκοιμήθη, «οἱ ἄγγελοι τόν πῆγαν στόν κόλπο Ἀβραάμ» (Λουκ. 16,22).

Δέν ἦταν βέβαια μόνον ὁ Ἀβραάμ καί οἱ συγγενεῖς του πού δικαιώθηκαν ἀλλὰ, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος «δέν θά μέ πάρει ὁ χρόνος νά διηγηθῶ» γιά τοὺς κριτές καί τοὺς προφῆτες (Ἐβρ. 11,32). Ὅλοι τους μέ τή δύναμη τῆς πίστεως στόν ἀληθινό Θεό «κατατρόπωσαν βασιλεία» ὅπως ὁ Ἀβραάμ, ὁ Γεδεών καί ὁ Δαβίδ, «καλλιεργησαν ἀρετές», ὅπως ἡ πραότητα τοῦ Δαβίδ, ἡ φιλοξενία

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. ια' 9-10, 32-40)

Ἄς τρέχουμε μέ ὑπομονή τό δρόμο τῆς ζωῆς

Ἄδελφοί, πίστει παρώκησεν εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναίς κατοικήσας μετὰ Ἰσαάκ καί Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γάρ τήν τοῦς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός. Καί τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καί Σαμφών καί Ἰεφθάε, Δαυΐδ τε καί Σαμουήλ καί τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίασάντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολάς ἔκλιναν ἀλλοτρίων. Ἔλαβον γυναικας ἐξ ἀναστάσεως τοῦς νεκροῦς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττους ἀναστάσεως τύχουσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγιῶν καί μαστιγῶν πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καί φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέσμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καί ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὄπαϊς τῆς γῆς. Καί οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

τοῦ Ἀβραάμ καί ἡ ὑπομονή τοῦ Ἰώβ. «Ἐκλείσαν στόματα λεόντων», ὅπως ὁ Δανιήλ πού ρίφθηκε στό λάκκο τῶν λεόντων, καί ὁ Σαμφών πού «ἤλθε σ' αὐτόν Πνεῦμα Κυρίου» καί θανάτωσε τό ριοντάρι πού ἐβρυχάτο νά κατασπαράξει τοῦς γονεῖς του (Κριτ. 14,5).

Ἀλλῆ καί οἱ τρεῖς παῖδες «ἔσβεσαν δύναμιν πυρός», μείωσαν τή δύναμν τῆς φωτιᾶς μέσα στό καμίνι πού τοῦς ἔριξαν καί ἀντί νά καίγονται δροσίζονταν. Καί ὁ προφήτης Ἡλίας καί ὁ Δαβίδ «ἔφυγον στόματι μαχαίρας», γλιτώσαν δηλ. ἀπό βέβαιο θάνατο πού τοῦς ἀπειλοῦσαν ἡ Ἰεζάβεη καί ὁ Σαούλ. Καί σέ κάθε ἐχθρική προσβολή βγήκαν θριαμβευτές, «ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ», μέ τή δύναμν τῆς πίστεως στόν Θεό. Καί τά ἐμπόδια τῶν ἐχθρῶν τους τά ἔριχναν κάτω καί συνέχιζαν μέ πίστη τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ ἱεροῦ καί τῆς πόλεως Ἰερουσαλήμ μετὰ τή βαβυλωνεῖα αἰχμαλωσία. Μέ τό ἓνα χέρι ἔκτιζαν καί μέ τό ἄλλο πολεμοῦσαν (Νεεμ. 4,17).

Ἡ πίστη δικαίωσε τίς προσδοκίες τους

«Εἶδαν νά πραγματοποιοῦνται οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ σ' αὐτούς», ὅπως ἡ κυοφορία τῆς Σάρρας, ἡ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τῆ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων, ἡ ἐπιστροφή στή γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἀκόμν ἄντεξαν καί θεραπεύθηκαν ἀπὸ ποικίλες ἀσθένειες, «ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας», ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τίς κακουχίες τῆς αἰχμαλωσίας στοῦς Αἰγυπτίους καί τοῦς Βαβυλωνίους. Χαρακτηρι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, μέ τήν πίστιν κατώκησε εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σάν ξένος σέ μιὰ ξένη χώρα, ζῶν σέ σκηνές, μαζί μέ τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκληρονόμοι τῆς ἰδίας ὑποσχέσεως, διότι ἐπερίμενε τήν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχει στερεά θεμέλια καί τῆς ὁποίας ἀρχιτέκτων καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βάρακ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουὴλ καί τούς προφῆτας, οἱ ὁποῖοι μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεια, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τούς νεκρούς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διά νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριοίσθησαν, ὑπέστησαν πολλές δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας (ἄνθρωποι διά τούς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διά νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

στικά τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἰεζεκίη: «Ἐεράθηκαν τὰ ὄσατά μας, χάθηκε ἡ ἐλπίδα μας» (37,11). Κι ὁμως ἡ δύναμη τῆς πίστεως στὸν Θεὸ τούς ἐνδυνάμωσε καί ξαναβρῆκαν τήν ἐλευθερία τους καί γύρισαν στή γῆ τους.

Καί ὅσοι ἀπὸ τούς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπέστησαν ποικίλα βάσανα γιὰ τὴν εὐσέβεια καί τὴν πίστη τους δέν ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τους στὸν Θεὸ καί τὴ βέβαιη ἀνταπόδοση. Ὑπέμειναν μαστιγώσεις ὅπως ὁ Ἐλεάζαρος «τό σῶμα ἀληγηδόνas μαστιγούμενος» (Β' Μακ. 6,30), δεσμά καί φυλακίσεις ὅπως ὁ Ἰερεμίας «δεδεμένος ἐν τῇ αὐτῇ τῆς φυλακῆς» (Ἱερ. 33,1), λιθοβολισμούς ὅπως ὁ Ναβουθαὶ ἀπὸ τὴν Ἰεζάβελ (Γ' Βασ. 21,14) καί ὁ ἱερέας Ἀζαρίας ἀπὸ τὸν ἡσὸ (Β' Παρ. 24,20), πριονισμούς ὅπως ὁ Ἡσαΐας ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Μανασσῆ.

Ἔτσι λοιπὸν ἔζησαν μέ στερήσεις, «ἐν μνητωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασι» ὅπως οἱ προφῆτες Ἡλίας καί Ἐλισαῖος. Μέ θλίψεις καί κακουχίες κατέφευγαν στὰ σπήλαια καί στὶς τρύπες γιὰ νά κρυφτοῦν καί νά διατηρήσουν ἀλώβητο τὸ φρόνημα τῆς πίστεώς τους. Ὁ Θεὸς ὁμως δέν τούς ξέχασε.

Ἡ Ἐκκλησία δόξασε τοὺς προπάτορες

Γιὰ νά εἶναι ἡ τιμὴ καί ἡ δικαίωσή τους μεγαλύτερη ὁ Θεὸς οἰκονόμησε ὥστε

20 Δεκεμβρίου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΙΘΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος τοῦ Θεοφόρου († 107), Φιλογονίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας, Ἰωάννου
νεομάρτυρος ἐκ Θάσου († 1652).
Ἦχος: γ´ – Ἑωθινόν: ΣΤ´ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια´ 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. α´ 1-25.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Δεκεμβρίου, Μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.
Ἀπόστολος: Πράξ. σι´ 8-ζ´ 5, 47-60 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. β´ 13-23.

ὄλοι οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νά συμπεριληφθοῦν ἰσάξια μέ τοὺς ἀποστόλους καί τοὺς ἁγίους τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τοὺς ἀνά τοὺς αἰῶνες ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας. Σέ τίποτα δέν μειονέκτησαν σέ σχέση μέ τοὺς ἔνδοξους ἀποστόλους, τοὺς μάρτυρες καί τοὺς ὁσίους. Τουναντίον ἦσαν ὁμοιοπαθεῖς στά βάσανα ἀλλήλα καί ὁμόγνωμοί στήν πίστη. Ὅρισμένοι δέ ἀπό αὐτοὺς ἀποτελοῦν ὀρόσημα ἀληθείας, εὐσέβειας, ἀνδρείας καί θυσίας.

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἴεει χαρακτηριστικά: «Καί αὐτοί ὄλοι, πού εἶχαν τήν καλή μαρτυρία τῆς πίστεως, δέν πῆραν ἀκόμη ὄσα τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός. Γιατί εἶχε προβλέψει νά τελειωθοῦν (νά ἁγιασθοῦν) καί αὐτοί μαζί μέ ἐμᾶς» τοὺς χριστιανούς (Ἐβρ. 11,39-40). Καί ἐκεῖνοι, ὄπως καί ἐμεῖς, περιμένουμε νά γίνουμε πολῖτες ὄχι τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἀλλήλα τοῦ κόσμου πού ἔκτισε καί δημιούργησε γιά μᾶς ὁ Θεός ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη, «τήν πόλη πού ἔχει θεμέλια στέρεα (αἰώνια, ἄφθαρτα), γιατί ἀρχιτέκτονάς τῆς καί δημιουργός εἶναι ὁ ἴδιος ὁ τρισυπόστατος Θεός» (στ. 10).

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἄς μείνουν ἀνεξίτηλα τά λόγια τοῦ ἁγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πού ἤθελε, ἐκφράζοντας τόν πόθο ὄλων τῶν ἁγίων, νά γίνει σιτάρι πού θά ἄλθαν στά δόντια τους τά λιοντάρια καί θά τόν ἔκαναν προσφορά στόν ἀγαπημένο του Ἰησοῦ. Δέν εἶχε ἐπιθυμία «φιλόουλη» (ὕλική), ἀλλήλα ἐπιθυμία πού τόν ὄδηγοῦσε μέ πάθος θεῖο στήν αἰώνια ζωή, στό «ὔδωρ ἀλλήλομενον εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὄδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὄποια περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὄμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὄρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὄμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὄμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὄρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῖ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρῆσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσο Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Ὁἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm